

Coverdale/Page: Dues llegendes en un disc

La idea original del projecte Coverdale/Page va sorgir d'un dels talents més grans de la indústria dels anys 80 i 90, John Kalodner.

Jimmy Page (Led Zeppelin) i David Coverdale (Deep Purple i Whitesnake), dos noms il·lustres de la història del Rock entusiasmats per demostrar fora de la zona de confort de les seves famoses bandes, s'ajuntaven per crear l'àlbum Coverdale/Page, que es va publicar el 15 de març de 1993.

Jimmy Page havia passat bona part de la irregular dècada anterior a la recerca del seu lloc post Led Zeppelin, aconseguint treure només tres àlbums, dos amb el súper grup The Firm, amb Paul Rodgers (Free i Bad Company) i Chris Slade (AC/DC i altres), i el seu àlbum en solitari, Outrider (1988).

Per la seva part, David Coverdale havia dissolt la seva banda, Whitesnake, en el punt culminant del seu èxit cap a finals dels 80, cansat d'intentar encaixar en una indústria on, *"Els aspectes externs de ser músic, els vídeos, la premsa i el maquillatge, de sobte es convertien en més important que escriure i cantar"*, com va explicar l'ex cantant de Deep Purple al llibre, *Light & Shade: Conversations With Jimmy Page*.

La idea original del projecte Coverdale/Page va sorgir d'un dels talents més grans de la indústria del *Rock Business* dels anys 80 i 90, John Kalodner, executiu del segell discogràfic Geffen Records, amb qui tant Coverdale com Page tenien contracte. Algú de qui Jon Bon Jovi al 1995 va dir, *"En el nostre últim disc, These Days, hi ha un tema, Something For The Pain, que varem estar a punt de no incloure a l'àlbum per que no ens acabava de convèncer, però jo, que coneixia i tenia molta confiança amb John Kalodner, el vaig trucar, vam quedar amb ell a l'estudi per que l'escoltés i ens va dir al Richie Sambora i a mi, tios, aquesta és una cançó que no només teniu d'editar, si no que a més ha de ser el primer single del disc. Això si, fiqueu-hi més guitarres, O.K. Richie?. Ho vam fer i només a USA varem vendre 1 milió de còpies de Something For The Pain?."*

Coverdale/Page (1993)

La química entre tots dos va sorgir a l'instant i es va estendre també al procés d'escriure les cançons. Segons va dir Coverdale a la revista JAM Magazine, de tots dos van sortir entre 50 i 60 cançons, entre elles una, Shake My Tree, basada en un riff de guitarra de Page, que havia intentat sense èxit convèncer els seus companys de Led Zeppelin per incloure-la en el seu 8è i últim disc, *In Through The Out Door* (1979). Jimmy Page afegiria, *"Ningú, excepte el bateria John Bonham, semblava entendre què fer amb allò, així que ho vaig arxivar, quan li vaig ensenyar al David, la va agafar a l'instant"*.

Coverdale/Page - Shake My Tree

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=TJ8eHc2rCl0>

A finals de 1991 ja circulaven insistents rumors que les dues estrelles de Rock estaven fent el seu primer projecte del nou disc, juntament amb John Paul Jones (baix, ex Led Zeppelin) i Jason Bonham (bateria i fill de l'ex Led Zeppelin John Bonham), el duet va considerar diferents noms per la banda, com Led Snake, però finalment van acabar dient-se Coverdale/Page. Això que en principi pintava molt bé, també podia convertir-se en una arma de doble tall. Per què?, doncs perquè es tractava de Led Zeppelin però canviant a la seva estrella, substituint la veu de Robert Plant per la de David Coverdale. I això és el que va passar, els fans de Led Zeppelin que ja feia temps que senyalaven a David Coverdale de ser un imitador de Robert Plant, sobretot al 1987 amb el nou look de Coverdale molt semblant al de Plant i algun riff de Whitesnake similar a Led Zeppelin com Still Of The Night per exemple, es van empenyar molt. El clima de pressió pesava molt i tot això va acabar per remodelar a la banda. Denny Carmassi va entrar com a bateria i Ricky Phillips al baix.

Que li devia passar pel cap a Robert Plant quan va escoltar el disc per primera vegada?. Segur que en sentir la força amb la que comença, Shake My Tree, se li devien posar els pels de punta. De fet el tema va arribar al número 3 de les llistes USA. El disc titulat senzillament, Coverdale/Page, sortia al mercat aconseguint el núm. 4 a les llistes de Gran Bretanya i el núm. 5 al Billboard 200 USA, a més d'arribar a disc de platí, i el seu primer single, Pride And Joy, va ser un èxit a la ràdio i a la MTV, però van tenir d'aguantar moltes crítiques, qualificant-los com un clon de Led Zeppelin. Si que l'àlbum és molt Led Zeppelin, però també és molt Whitesnake, a diferència dels discos en solitari de Robert Plant, és veritat que Jimmy Page potser es va acostar molt al territori Zeppelin, fent inevitables les comparacions amb alguns dels grans èxits de la història del Rock. Un àlbum d'11 temes del que en sortirien 5 singles, Pride And Joy, Shake My Tree, Take Me For A Little While, Take A Look At Yourself i Over Now.

Coverdale/Page - Pride And Joy

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=hBbWZ79uP1Y>

Per les circumstàncies que fossin, però segurament poc casuals, Robert Plant poc després de sortir el disc Coverdale/Page, editava el seu nou disc en solitari, Fate Of Nations (1993), que segurament és el seu àlbum més Led Zeppelin de la seva carrera en solitari. Coincidència, casualitat o atac de banyes?, el cert és que a les entrevistes de promoció del seu disc, l'ex cantant de Led Zeppelin tirava d'ironia i mala llet contra el projecte Coverdale/Page, *?Si, ho he sentit, es diu David Cover-versió no??*.

La discogràfica va començar a planejar el que havia de ser un Tour monstruós. Dues llegendes del Rock tocant temes de Whitesnake i Led Zeppelin, a més dels del seu flamant disc. La gira havia de passar per USA, Canadà, Europa i Japó amb més de 60 dates programades, però finalment només van ser 7 concerts al Japó. Els afortunats van poder veure uns concerts que inclouen en un Setlist de 17 temes, Absolution Blues, Slide It In, Rockn' Roll, Over Now, Kashmir, Pride And Joy, Take A Look At Yourself (acústic), Take Me For A Little While, In My Time Of Dying, Here I Go Again, White Summer / Black Mountain Side, Don't Leave Me This Way, Shake My Tree, Still Of The Night, Black Dog i Feeling Hot. Quasi res!.

Coverdale/Page - Take A Look At Yourself

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=BPXGLf-3WLk>

La mutació del projecte Coverdale/Page cap al projecte Page & Plant.

El projecte Coverdale/Page, tot i l'excel·lent disc, va començar a viure les primeres tensions aquell mateix estiu de 1993, Jimmy Page no volia fer la gira americana de cap manera, mentre que David Coverdale si. Finalment, al desembre després dels set concerts al Japó i amb la relació

personal entre ells força deteriorada van dissoldre la banda. A tot això, cal afegir la sucosa oferta que va rebre Jimmy Page per reunir-se amb Robert Plant, cosa a la que s'havia negat Plant abans del projecte de Page amb Coverdale. Una vegada reconciliats Jimmy Page i Robert Plant, iniciaven el seu projecte anomenat Page & Plant (que no és Led Zeppelin) amb una gira Unplugged i el disc d'aquesta, titulat, No Quarter (1994), projecte que duraria també poc, fins a treure el disc amb temes nous, Walking Into Clarksdale (1998). En resum, que entre Robert Plant, Jimmy Page i els seus respectius mànagers s'ho van carregar tot. Per la seva banda, David Coverdale tornava a refer els seus Whitesnake.

La història des del punt de vista de David Coverdale.

A l'agost de 2011 la revista JAM Magazine entrevistava a David Coverdale per poder descobrir alguna cosa nova d'aquells detalls més íntims que van causar la ruptura del projecte Coverdale/Page. Aquest és el resultat.

David, el disc amb Jimmy Page va ser del millor que has escrit en la teva carrera musical. Va ser una llàstima que no tingués el suport necessari, no només per part de la discogràfica, sinó més aviat pel context que l'envoltava. Se suposava que hi hauria una gira, que hi hauria un segon àlbum i finalment tot es va trencar en mil trossos. Què és el que va passar exactament?.

?Jimmy Page em va venir a veure a un concert de Whitesnake vuit mesos després de l'últim dels set Shows que Coverdale/Page vam fer al Japó. Ens varem asseure a xerrar i em va confessar que se sentia molt trist per com havia acabat tot. Em va mirar i em va dir que estaria eternament orgullós d'haver gravat un disc com aquell. Jo li vaig contestar, Jimmy, no tinc res en contra teu. El responsable d'aquella situació va ser el teu manager. I m'alegro que l'hagis despatxat!?.

El manager de Jimmy Page?.

?Correcte!. He treballat amb un munt d'idiotes, però cap de la seva talla. No em va respectar ni com a músic ni com a persona en cap moment del projecte?.

M'estàs dient que el manager de Jimmy Page va ser el responsable de cancel·lar la gira pels Estats Units?.

?Sí. Em vaig reunir amb Howard Kaufman, que probablement és un dels més influents i respectats managers de la indústria musical per a treballar en la que seria la nova gira mundial i poder donar l'oportunitat al món de veure la banda en directe. Per la seva banda, el manager de Jimmy Page mai va parlar d'això amb ell. I quan Howard i jo ens varem asseure per primera vegada amb ell ens va advertir, mai parlem de negocis amb Jimmy perquè ho odia. Però Jimmy i jo havíem construït una fantàstica relació a nivell personal i professional sense parlar de negocis abans que aquest individu entrés en escena. Després em va dir que Jimmy Page només estava disponible el juliol i l'agost d'aquell any (1993), i Howard ja em va advertir que em podia anar traient del cap la gira mundial. Per primera vegada cancel·làvem dates d'aquella gira?.

A què et refereixes amb que per primera vegada es van cancel·lar dates?.

?Teníem previst començar la gira dues o tres setmanes després de sortir el disc al març del 93. Eren els 90's!. En aquells anys un no treia un disc i esperava a veure si es venia bé o no per fer una gira. Sorties i punt!. El concepte de Coverdale/Page va néixer per anar directament als concerts. Després del llançament del disc no va sortir ni una sola paraula de la boca del manager de Jimmy. Silenci absolut. Va ser un dels períodes més frustrants de la meva carrera professional?.

Com és que al final d'aquell any vareu sortir de gira amb Jimmy?.

?Originàriament els concerts del Japó havien de ser el tancament del tour de sis mesos per tot el món. Finalment vaig trucar personalment al Jimmy per a dir-li clarament que seria una autèntica pena deixar al món sense cap concert. Els set dies al Japó van ser temptadors per Page, no havia estat per allà feia 20 anys. Però una vegada més el seu manager es va interposar entre nosaltres, i sense consultar-ho al Jimmy no va deixar gravar cap material oficial en directe. A l'estiu del 94 durant la gira de Whitesnake molta gent em venia amb el CD perquè li dediqués i em preguntaven quan sortiria el disc i el vídeo d'aquell directe. Em sentia molt estúpid de no poder donar cap resposta assenyada a això?.

He vist algunes cintes pirates dels primers Shows al Japó i si et serveix de consol et puc dir que la vostra gira hagués estat tot un èxit.

?Li ho vaig dir a Jimmy quan el vaig tornar a veure, que havíem fet el projecte més piratejat en la història pirata del Japó. Em van oferir números de telèfon perquè pogués ordenar les gravacions no oficials, desgraciadament el manager de Jimmy Page va ser acomiadat 3 anys tard de quan hauria d'haver estat despatxat?.

Durant la dècada dels 80, Jimmy Page va ser una ombra del que havia estat en els seus dies a Led Zeppelin. El que veu fer junts el va treure d'aquest estat de coma profund, tot i que per altra banda va ser l'excusa per a tornar a reunir-se amb el seu amic Robert Plant, vulgui aquest reconèixer-ho o no.

?Jimmy és el primer a admetre que aquest àlbum era el millor que havia fet en els darrers 12 anys. Va ser una llàstima que tot acabés tan aviat. Després va passar a bones mans amb el seu nou manager, Bill Curbishley. Quan ens vam tornar a veure mesos després, Jimmy lluïa una bona forma, sonava bé, i li vaig desitjar el millor, treballés amb qui treballés. Tot i que és cert que no hi ha amor entre Robert Plant i jo?.

Honestament pensava que mai més tornaries a trobar un altre guitarrista amb qui treballar després del que vas aconseguir amb Page. La màgia que veu crear semblava que podia quedar per sempre. De la manera que va acabar va deixar a tothom amb un regust agre dolç.

?Doncs sí, aquell disc va ser difícil de començar i acabar. Durant la gravació va morir la meua mare, i per a algú que se suposava que havia de ser meticulós en la feina, això va ser dur de portar. La seva pèrdua em va obligar a deixar el projecte un parell de mesos durant els quals el manager de Jimmy li va insistir que continués sol amb el projecte, sense mi. Més endavant vaig trucar al Jimmy Page per reunir-nos a Nova York sense representants, vam arribar a un acord per acabar la gravació i la mescla de l'àlbum. A més d'acordar que el projecte Coverdale/Page passaria a ser personal i a mitges al 50%?.

He llegit varies vegades que després d'acabar el Tour del Slip Of The Tongue amb Whitesnake al 1990, estaves física i emocionalment trencat. Que havies pensat molt seriosament retirar-te de la música. Què va passar perquè tornessis?.

?La realitat era aquesta, estava consumit. No em vaig agafar mai una pausa per a desconnectar. Si tenia un dia lliure me'l passava fent entrevistes, viatjant, gravant, mai vaig tenir ningú al meu costat què em digués, para. Un altre dels meus grans errors va ser incloure a Steve Vai per gravar l'àlbum Slip Of The Tongue (1989). És molt bona persona i un gran guitarrista, però la identitat musical que va aportar a Whitesnake no era la que necessitava la banda. Tenia tota la tècnica del món però li faltava ànima. Va haver-hi una vegada que estàvem escoltant amb Adrian Vandenberg les demos del disc, i saps què?. Eren molt més bones aquestes demos (les guitarres les havia gravat Vandenberg) que el disc que va sortir. Vaig trigar més d'un any a adonar-me que m'estava equivocant, temps en el que havia fet tot el possible perquè la relació amb Steve Vai funcionés?.

Hi havia por en la teva banda de dir-te, NO?.

?A vegades sí, i haig d'acceptar la meua part de culpa per ser a vegades massa inflexible. Però és el que hi havia. Vaig haver de dissimular els sentiments per a poder acabar l'àlbum Slip Of The Tongue. Dir-li a Adrian Vandenberg delicadament que havia de tornar a Holanda per curar-se la tendinitis de la mà que li impedia tocar la guitarra. Després de tota la feina que havíem fet junts, vaig haver de comunicar-li que li oferiria el seu lloc a Steve Vai. Des que el vaig veure tocar la guitarra a la pel·lícula ?Cruce de Caminos? sempre havia tingut aquella curiositat de treballar amb ell. Més endavant em vaig assabentar que qui realment estava al darrere era Ry Cooder, que li va explicar a Steve Vai el que i el com havia de tocar la guitarra (pel Blues). Després el Vai de la pel·lícula no va resultar ser l'autèntic Vai que esperava. Mai he conegut a ningú, a excepció de la meua ex dona, de ser capaç de reunir tanta gent al voltant seu en tan poc temps com Steve Vai!?

Evidentment havies de bregar amb temes extra musicals?

?1990 va ser un any molt traïdor. Vaig haver de fer com els estruços, amagar el cap i intentar conservar l'energia que em quedava per als concerts. Un any particularment debilitant per mi. Potser vaig acabar perdent tota la meua passió per la música. Durant més d'un any no vaig parlar amb cap dels meus millors amics, la gira americana em va absorbir tota l'energia per poder seguir endavant. Li vaig proposar al meu manager cancel·lar les dates europees, però no va poder ser. Al principi de la gira per Europa no podia continuar tolerant l'actitud de la meua ex dona Tawny Kitaen, m'havia girat l'esquena i avergonyit massa vegades, aquí vam acabar definitivament com a parella. I a la gira europea i asiàtica puc dir que vaig tornar a ser jo, tornant a passar-ho de meravella en cada concert?.

Quan vas notar que començaves a perdre la passió per la música?.

?En privat, va ser a casa meua quan em vaig adonar que no sabia cap a on tirar. Li ho vaig comentar al meu manager a Londres, Rod McQueen, li vaig dir que estava valorant seriosament l'opció de retirar-me. Dos mesos més tard em va trucar i em va dir això del projecte amb Jimmy Page, quelcom massa gran com per a ignorar-ho?.

Musicalment parlant, Jimmy Page feia més de deu anys que no feia res amb cara i ulls a excepció de la curta col·laboració amb Paul Rodgers amb The Firm. Sabies on et ficaves?.

?Havia seguit el seu treball al llarg dels anys?.

Sincerament, tenies clar que si parlaves amb Jimmy Page de seguida la notícia arribaria a orelles de Robert Plant?.

?Per descomptat que no!?

Vols dir que el motiu de tocar amb Jimmy Page no va ser una manera de tornar-li a Robert Plant tota la merda que va dir a la premsa sobre Whitesnake, quan éreu la banda de Rock que més discos venia del planeta?.

?Una altra vegada et dic que no?.

Però l'anunci de la vostra col·laboració segurament faria que Plant parés tots els seus projectes i prengués nota?

?Els seus comentaris de finals dels 80 només eren motivats per gelosia. És veritat que a qui jo coneixia personalment de Led Zeppelin eren ell i Bonzo (John Bonham). I de fet en aquells anys el vaig convidar personalment en més d'un concert, perquè entre altres coses la seva filla era una fan incondicional de Whitesnake. Van ser tractats amb l'hospitalitat més gran que un pot

imaginar, i per alguna raó que només sap ell, va preferir menystenir-me. En aquest moment és quan va arruinar tota la noblesa que havia guanyat des dels dies en Led Zeppelin, en iniciar aquesta desagradable caça de bruixes contra la meva persona?.

Que és el que et va motivar més a l'hora d'aliar-te amb Page...

?Altre vegada NO. Ja era un fan de Jimmy Page des de principis dels 60!?

Au va!, si aquest Jimmy Page no era ni l'ombra del que havia estat des de la mort de John Bonham!. Musicalment no havia fet res decent des de feia molt de temps!.

?Però aquesta no era la qüestió. El que m'interessava era la perspectiva de treballar junts. No crec que ho entenguis. Si Miles Davis m'hagués trucat, hauria reaccionat de la mateixa manera. Tinc molt respecte pels músics que han passat per aquesta mena de situacions difícils. El primer que vaig deixar clar a totes dues parts va ser que fins que el meu divorci no estigués liquidat i tingués plena llibertat, no volia parlar de res. I el motiu pel que em vaig veure amb Jimmy Page abans que tot això acabés va ser per pura cortesia. Ell arribava d'un viatge de Londres a Nova York per remasteritzar una caixa de Led Zeppelin, i hauria estat de molt mal gust per part meva no voler-lo veure?.

És veritat que quan caminàveu pels carrers de Nova York tot el trànsit es parava?.

?Aquesta història és verídica!. Ens vam conèixer a Nova York i en un sopar vam tancar un primer acord per a començar a treballar. Ens portàvem genial!. I sí, vam parar el trànsit de Nova York!. Tot i que el més difícil venia després, descobrir si els dos connectàvem per a escriure alguna cosa bona. No teníem res preparat, i el primer dia vam escriure Absolution Blues?.

Coverdale/Page - Absolution Blues

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=hegk13DREVQ>

En quin moment et vas adonar que tractaves amb un altre Jimmy Page?.

?A què et refereixes??.

En el sentit que estaves amb algú que estava en plena forma i no per sota de les seves possibilitats.

?Com saps, faig els meus deures i miro molt bé a la gent amb la que treballaré. Ja t'he dit que era fan de Jimmy Page des de principis dels 60. Va ser un tio que va agafar el Blues i el va convertir en un Rock accessible a tothom amb Cream. Led Zeppelin va heretar això, tot i que admito que al principi no era fan de Zeppelin. De fet molta gent a Anglaterra no els agradava veure com posaven els seu nom a cançons fetes per altres grans del Blues com Willie Dixon o Memphis Minnie. Déu sap el que va passar allà. Jimmy Page escoltava un tema bo, agafava les parts més bones i les feia seves. Després Robert Plant convertia la lletra original en un producte Zeppelin. La gent ho sabia i no li agradava gens?.

Després, Led Zeppelin va corregir la situació i van saber crear un so i identitat pròpia.

?I va ser aleshores quan vaig tornar a ser fan de Jimmy Page!. Sense cap dubte, és un dels guitarristes més innovadors i influents que mai veurem en les nostres vides?.

En aquell temps, aquesta era l'última imatge que tenies de Page?.

?Sí. A mitjan dels 80 havia anat a veure'l amb The Firm, i ja no m'impressionava tant. La discogràfica Geffen m'havia enviat el seu últim àlbum en solitari, Outrider, i jo per part meva vaig investigar una mica per saber el que passava amb la seva persona?.

Aleshores la teva intuïció et va dir que hi havia molt més Page del que hi havia en aquell moment?.

?I n'hi havia!. Des de bon principi vam acordar que si algun de nosaltres se sentia incòmode deixaríem el projecte sense enfrontaments. Inicialment el projecte va ser finançat per tots dos i només de començar ja hi havia molt bona química. Estic molt familiaritzat amb aquesta mena de situacions, saps?, molta de la gent amb la que he treballat, encara que després m'hagin criticat, han tingut el seu millor moment musical al meu costat?.

No entenc perquè Jimmy va permetre que terceres persones marquessin els termes de l'acord i en definitiva la direcció del projecte?

?El seu manager no va ser molt honest amb ell, el Jimmy i jo només ens centràvem en la música, els negocis els deixàvem als nostres managers?.

Però Jimmy Page no necessita a ningú que li digui que ha fer?

?Bé, en aquell moment Jimmy era l'únic client d'aquell paio, la persona que li pagava tot. M'entens??.

En tot cas va dinamitar una aliança molt prometedora?

?Al Japó ens ho vam passar molt bé i a cada concert anàvem a millor. Per desgracia només vam fer set concerts. Uns mesos després d'aquest mini Tour al desembre del 93, vaig tornar a sortir de gira amb Whitesnake i vaig tenir més èxit del que esperava. M'encanta escriure, actuar? És tot el demés, les discogràfiques, la MTV, el que no m'agrada?.

Parlant de la MTV, per quina raó el segon vídeo clip de Coverdale/Page, Take Me For A Little While, no es va passar mai per aquesta cadena si tenia uns efectes visuals que no s'havien mai vist fins aleshores?.

?Va passar així. La MTV va decidir que no l'emetia?.

Els posaven a totes hores Pride And Joy?

?Sí, la cançó va tenir molt bona acollida. Al principi amb el Jimmy apostàvem per Shake My Tree com a tema per presentar el disc Coverdale/Page. Però els artistes, independentment del nostre estatus, sempre reben un tret al clatell per part de les discogràfiques. Ells es reuneixen en una taula llarga i diuen, Pride And Joy serà el nou single, i no hi ha res més a dir. Aquesta és una cançó divertida que vaig escriure a les Barbados, i en comptes de discutir, em van dir que era perfecta. Originàriament el vídeo es va gravar amb tots aquells detalls plens de glamour i seducció, tal com diu la lletra, ?diamants als turmells, safirs a les sabates?, ?ulls espiant darrere d'una persiana veneciana sense saber si és home o dona?. Tot ple d'una gran connotació sexual, saps??.

No recordo haver vist res d'això que em parles?

?Això és perquè un executiu de la discogràfica Geffen, del que encara no se'n sap el nom, va reeditar el vídeo que Jimmy i jo havíem aprovat?.

Així doncs, què va passar amb el vídeo de Take Me For A Little While?.

?Després d'enviar la versió a la MTV, ens van dir que volien més efectes aquí, més coses allà, una noia?Els vaig dir que OK, vaig parlar amb el Jimmy de la fortuna que costaria refer-ho, i quan el hi vam presentar de nou ens van dir, ara s'acosta l'estiu i volem donar-li un altre estil. En resum, volien uns canvis in assumibles per nosaltres?.

Coverdale/Page - Take Me For A Little While
V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=PtfM2CozoAo>

Tens potser la sensació que la relació amb els directius de Geffen no era bona degut en part perquè el que els vas donar amb el disc Slip Of The Tongue no era el que ells esperaven?. Potser volien un altre 1987 de Whitesnake i van quedar decebuts, i amb això que aprofitessin qualsevol excusa per a fer-t'ho pagar?

?És una excel·lent observació en la que mai hi he caigut. Quan Jimmy i jo varem començar a treballar teníem clara una cosa, és la música i no la imatge qui alimenta la banda?.

Però tu saps que les relacions amoroses entre les companyies discogràfiques i els artistes van i vénen, és aquest món. Allò de, aquest últim disc no és com l'anterior?

?És una relació difícil de portar. Jo sempre he pensat, primer l'art, després el negoci. I ara veig que és a l'inrevés?.

Quin va ser el motiu de treure uns Grans Èxits de Whitesnake al 94?.

?Quan estava assajant amb Jimmy Page em van enviar una cinta amb els grans èxits de la banda. Suposo que volien aprofitar el moment per treure'n profit. Però a mi no em van consultar mai res al respecte?.

Un disc de Grans Èxits sol indicar la fi d'un artista en una companyia?

?Digues-m'ho a mi!. Quan vaig tornar als Estats Units després del Tour del 94 em vaig assabentar que Geffen havia tret el disc sense fer cap mena de promoció. Un dia fent un tomb per la muntanya em vaig trobar un home molt emocionat que em va preguntar si tindríem disc nou. Li vaig contestar que acabava de treure un Grans Èxits i el tio va anar directe a comprar-se'l. És una pena acabar així, després de tants èxits junts als 80. Quan tens èxit et surten pares per tot arreu, però en el fracàs et quedes orfe de cop?.

Et va passar pel cap acabar definitivament amb Whitesnake per a dedicar-te exclusivament al projecte amb Page?.

?En realitat no. Whitesnake és el meu bebè al que puc despertar quan em vingui de gust?.

El tema, Easy Does It, és un símbol del Rock com ho va ser, Still Of The Night, en el seu moment. Et va costar convèncer a Page per a posar-la en el disc?.

?Vaig estar lluitant durant molt de temps per a poder gravar aquesta cançó. L'havia presentat a tots els guitarristes amb els que havia treballat, inclús el mateix John Sykes. Amb Adrian Vandenberg no ho vaig fer perquè teníem molta química i idees en les que treballar. És l'únic tema que em vaig emportar al disc Coverdale/Page que tenia des de feia anys?.

Coverdale/Page - Easy Does It

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=AHM7pX4yU08>

Shake My Tree em va sorprendre molt la primera vegada que la vaig escoltar a la ràdio?

?Jimmy me la va presentar com un tema que va quedar fora de les sessions de Led Zeppelin a l'àlbum In Through The Out Door (1979). Quan la vaig escoltar vaig dir, guau!, i de seguida vam començar a treballar-la. És el tema en el que més ens hi vam involucrar els dos?.

Mai vaig entendre la teva relació amb la discogràfica Geffen. Durant els 80 quan vas estar

malalt de la veu et van avançar diners, oi?.

?Sí, abundants sumes de diners diria jo!?

Però en canvi et van girar ràpidament l'esquena quan l'èxit esperat amb Slip Of The Tongue no va ser tal.

?Aquesta mena de situacions intento utilitzar-les a favor meu. No et negaré que encara avui estic empenyat per això. Sóc un artista i segons la notícia sigui bona o dolenta reaccio d'una manera o d'una altra. Ells van afegir més llenya al foc, amb la qual cosa vaig contestar, jo treballaré, però no ho faré amb la gent que tu vulguis, ni que sigui el mateix John Sykes? Després del treball amb Jimmy Page i en plena gira de Whitesnake van sorgir els rumors que tornaria a treballar amb Ritchie Blackmore. A ell l'havien fet fora de Deep Purple perquè pel que sembla s'ho passaven millor amb Joe Satriani. La gent sempre parla i em pregunta si tornaré amb l'un o l'altre, la resposta és no, no, no, no, siguem seriosos, per què tornar amb ells??.

Va haver-hi algun retret quan va acabar el Tour del Japó amb Jimmy?.

?Tot el contrari. Li vaig desitjar el millor. Ell em va desitjar el millor. Després de l'última foto de família ens vam fer una abraçada. L'única cosa que em sap greu és no haver pogut fer una gira mundial, això hauria estat la cirereta del pastís. Recordo haver estat signant material pirata i tot això? Aquell disc va tenir molt més èxit del que la gent es pensa?.

Segueixo pensant que l'única raó per la que Robert Plant va tornar al costat de Jimmy Page va ser pel disc que veu gravar els dos i no totes aquelles excuses on deia que volia gravar un acústic per a la MTV amb Jimmy?

?Tinc un amic que va estar en un sopar amb Robert Plant i Jimmy Page poques setmanes després. Pel que sembla Robert Plant va estar tot la nit dient-li a Jimmy Page que el disc Coverdale/Page era una autèntica merda, fins que al final Page li va contestar cridant, deixa-ho ja tio, a ningú li interessa!. Probablement aquest hagi estat un dels millors consells que algú li ha donat en la seva vida. Aquesta actitud mesquina de Robert va ser ridícula. Tot el que et puc dir és que li desitjo el millor a Jimmy Page, i si alguna vegada em truca i em diu que hi vagi per gravar un altre disc, no m'ho tindrà de dir dues vegades, allà estaré sense pensar-m'ho!?

De debò odies el disc Slip Of The Tongue?.

?No l'odio. Simplement crec que va ser una bona lliçó per a mi per a tenir en compte. No tinc la necessitat de recrear aquell escenari tant recarregat mai més. Penso que totes aquelles cançons sense la parafernàlia i l'excés d'extravagància són molt bones?.

Va tenir alguna cosa a veure el teu matrimoni amb Tawny Kitae i el resultat d'aquell disc?.

?En absolut!. Tot el que volia en aquell moment era liquidar el matrimoni amb ella de la manera que fora, tot i pagant-li el que demanés. No et pots imaginar l'infern pel que vaig passar. Si t'interessa llegeix-te amb atenció el tema, Over Now (s'ha acabat) de Coverdale/Page?.

Coverdale/Page - Over Now

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=UMoyT_4mdUU

Ostres, jo sempre havia pensat que tractava sobre Jimmy Page i Robert Plant!.

?No, aquesta cançó és molt més personal del que penses. Una de les coses bones de l'àlbum, després de remenar entre més de 50 o 60 temes que ens van venir al cap, és aquesta. Volia assegurar-me que Jimmy entenia cada lletra de cada cançó. Malgrat les nostres diferències, tenim molt en comú. Els dos vivim amb dolor i d'allà va sorgir el tema, Take Me For A Little While?.

De què tracta exactament aquesta cançó?

?Un dia Jimmy i jo estàvem asseguts davant del foc, prenent una copa de conyac i parlant del passat. Recordàvem a gent que havíem perdut en les nostres vides, de dones que havíem conegut que eren una meravella però van acabar sent dimonis. Reflexionàvem?Tot el que varem escriure els dos ho vam fer al costat d'una guitarra acústica...D'aquests moments va venir la cançó Take Me For A Little While?Tot i que no se de on dimonis es va treure el Jimmy aquells fabulosos riffs per a les cançons!?

La primera vegada que us vam veure a Jimmy i a tu en el vídeo Pride & Joy semblàveu realment feliços.

?Ho érem. Tots dos tornàvem amb moltes ganes, tot i que després el seu manager va trucar a la porta i ja saps el que va passar?De debò, crec que va ser una col·laboració genial per recarregar els nostres esperits musicals amb energia nova. Va ser fabulós compartir la responsabilitat en comptes d'assumir-ho un de sol. Com et deia abans, em sento molt orgullós de la música que vam crear junts. Aquells van ser alguns dels millors moments de la meva carrera?.

David Coverdale voldria fer les paus amb Robert Plant.

En una entrevista de David Coverdale a la revista Classic Rock Magazine al juny de 2013, manifestava el seu desig de reconciliació i de demanar disculpes a Robert Plant per les coses lletges que li havia dit 20 anys enrere.

La col·laboració entre David Coverdale i Jimmy Page, no se li va posar gaire bé a Robert Plant. En assabentar-se'n, Robert Plant va manifestar el seu menyspreu cap a David Coverdale referint-se a ell com, *?David Cover-versió?*. I aquest li va contestar, *?Certament no s'ha perdut l'afecte entre Robert i jo? no li enviaria menjar per gats encara que s'estigués morint de fam?*.

A l'entrevista, Coverdale assegurava que feia poc havia parlat amb Jimmy Page i li havia demanat que intercedís amb Plant per fer les paus, *?Quan parlis amb ell, ofereix-li les meves més sinceres disculpes per les coses negatives que vaig dir, que eren sobretot defensives?. Toi i que, ?Robert podria enviar-lo a la merda?.*

?No guardo cap rancor, només decepció amb mi mateix per mossegar l'ham i haver dit algunes coses lletges. Tinc a Robert Plant la màxima estima com a ésser humà i com artista i de veritat m'agradaria, ja saps, que ens asseguéssim, convidar-lo a una copa, donar-nos la mà i dir, ho sento molt, podem tornar a ser amics una altra vegada??.

Han passat sis d'anys d'això, i que se sàpiga no hi ha hagut cap resposta per part de Robert Plant. Ja se sap, It's Only Rock'n'Roll (But I Like It).

Pep Saña Vaig néixer el mateix any que els Rolling Stones a Vilada, i ara ja n'he viscut més a Berga. Vaig créixer escoltant els Déus del rock dels 70's (els peluts, com deia el meu pare) i aquell ?microbi? encara és a la meva sang. Sóc mestre industrial tèxtil, tot i que vaig canviar la Fàbrica per la ja desapareguda botiga de discs i pel·lícules Born 12.

